

http://www.feec.org/Noticies/noticia.php?noti=4031

**Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya**
(Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada)

www.feec.cat

Llicències 2008

Amb la teva llicència, una muntanya d'avantatges

Els tres mils pirinencs des de Catalunya - Capítol 4

[Llegir capítol 1](#) - [capítol 2](#) - [capítol 3](#)

També a Catalunya, evidentment, els tres mils com a tema i com a objectiu esportiu han atret des de sempre moltíssima gent de la muntanya, la qual cosa ha permès que molts excursionistes i alpinistes domèstics hagin fet aportacions molt notables en l'àmbit del tresmilisme.

Josep Maria Sala en el moment de rebre la menció especial de la FEEC a la trajectòria esportiva, l'any 2003

Al marge dels llistats de tres mils que s'han elaborat des de Catalunya, diversos col·laboradors de l'Equip dels Tres Mils eren catalans: Fèlix Masachs, Xavier Martínez, Jordi Gavalrà, Salvador Filella, Agustí Jolis, Maria Antònia Simó, Pere Giró, Miquel Capdevila i Josep Maria Sala.

Precisament Sala, president del Centre Excursionista de Catalunya entre 1984 i 1992, recorda Buyse com un home *"molt educat i enamorat del Pirineu, si bé també és cert que tenia un caràcter una mica «quadrat»*.

Però hi insisteixo: malgrat que teníem algunes discrepàncies, més que res perquè a mi les coses taxatives mai no m'han agradat, el Joan era una persona molt correcta. I, en tot cas, el seu treball va tenir força mèrit: per l'edat que tenia quan el va fer i perquè va aixecar l'interès pel pirineisme."

D'altra banda, diversos excursionistes i alpinistes catalans han excel·lit pel que fa a l'activisme tresmilista. És el cas del reusenc Miquel Capdevila, membre de l'Equip dels Tres Mils des de l'any 1992, i el primer integrant del grup a completar l'ascensió dels 212 cims censats. Amb aquesta realització, i la seva proposta d'ascensió de tots els tres mils pirinencs en només 30 jornades, Capdevila va aconseguir una fita certament remarcable, tant des del punt de vista "col·leccionista" o històric, com des del punt de vista esportiu (el reusenc va arribar a pujar 20 punts de més de 3.000 metres en una única jornada).

Capdevila va demostrar una condició física i tècnica remarcable; no en va, la seva realització va ser considerada per Luis Alejos, entre d'altres, com la consecució més notable del pirineisme esportiu modern, juntament amb la travessa integral de la serralada per la divisòria de les aigües duta a terme per Louis Audoubert i Guy Panazzo, al 1986.

Per tal de donar a conèixer la seva experiència, Capdevila va escriure el llibre *Pirineos: Los tresmiles en 30 jornadas. Guía para encadenar todas las cimas*, referència obligada en el context de la bibliografia tresmilista pirinenca, per bé que els horaris que hi apareixen han estat discutits més d'una vegada per ser massa exigents. Avui, el reusenc considera que *"el llegat de Buyse té un mèrit incalculable, i només una persona com en Joan, amb la seva constància,*

tenacitat i treball, ho podia dur a terme."

I, sobre les crítiques que l'hispanobelga va rebre, afegeix: "Van venir pels noms que va posar a alguns cims. Ell demanava consell a tot l'Equip, però en algunes qüestions l'última paraula era seva, tant si era majoria com si no. Podem afirmar que el catàleg és seu 100%. El mèrit i els errors del catàleg només cal atribuir-los a ell, no a l'equip. Aquesta, suposo, va ser una de les raons que la meitat dels components abandonessin l'Equip (quan va passar tot això jo encara no en formava part)."

Davant la pregunta de com va entrar a l'Equip dels Tres Mils i com va participar-hi, Capdevila respon el següent: "Quan em va caure a les mans el llibre d'en Buyse em vaig proposar fer tots els tres mils. Les ganes que tenia per acabar-los al més aviat possible van fer que aprofités l'ascensió d'un cim per fer-ne tots els veïns.

Cara nord del Mont Perdut (3.352 m)

M'havia agafat la febre dels tres mils. En dos anys i mig vaig assolir els 212 cims en 30 jornades d'estiu. Per aquell temps col·laborava amb en Buyse i li anava explicant tots els meus progressos.

Va ser llavors quan, en una reunió amb tot l'Equip, em va invitar a formar-ne part. La meva participació hi va ser molt intensa. Per aquell temps, el servei cartogràfic de l'exèrcit espanyol anava traient mapes dels Pirineus on sortien noves cotes i, per tant, possibles tres mils. Com que jo era pràcticament l'únic membre actiu de l'Equip, em va tocar anar a comprovar aquestes cotes, fotografiar-les i mirar si tenien els 10 metres de desnivell. D'aquesta manera vaig tornar a recórrer tot el Pirineu. Em va anar bé, tot això, perquè estava treballant en el meu llibre.

D'aquesta manera va ser possible l'elaboració del nou catàleg de tres mils: dels 196 es va passar als 212 actuals." I, abans de concloure, afegeix un matís informativament significatiu: "De tota la informació que vaig passar a Buyse, ell només va utilitzar la que li va interessar. Per això no vaig estar d'acord de com va quedar el catàleg finalment".

Una altra fita del pirineisme tresmilista assolida des de Catalunya és la consecució de tots els tres mils (segons la llista de la seva entitat, el CEL, que reconeix 161 cims en clara discrepància amb la catalogació de Buyse) per part de Magda Sales i Miret, l'any 2001. La notable activitat de Sales la va fer protagonista d'una tradició del CEL no gaire antiga: va esdevenir dipositària de l'anomenat Piolet de Juli Soler i Santaló, un vell piolet trobat al refugi de la Renclusa, als anys 90 del segle passat, i suposadament propietat de l'inclit pirineista català. Aquesta preuada eina alpinística passa successivament per les mans dels socis del Lleida que completen l'ascensió dels 161 tres mils reconeguts per l'entitat.

Així mateix, una altra catalana, Mercè Planas i Conesa, del Centre

Excursionista Alella (CEA), va ser la primera dona (que se sàpiga, si més no) a completar l'ascensió de la llista de tres mils de Buyse i el seu equip, la reconeguda per la UIAA. Ho va fer l'any 2003, i sempre en companyia de la seva parella, Esteve Margenats i Planas (actualment soci del Club Excursionista Madteam), circumstància que molt probablement també constitueixi la "primera" a tots els tres mils pirinencs en parella esportiva i sentimental.

Torre Cordier (3.046 m)
Foto: www.pirineos3000.com

D'altra banda, també un català, en aquest cas Tòfol Tobal del CEC, va proposar l'any 2004 un nou tres mil: la Torre Cordier, situada entre el Dién de la Maladeta i el pic Cordier.

Per últim, és d'esment obligatori el cas de Víctor Grau Serrat, soci del Club Muntanyenc Sant Cugat, el qual, entre l'1 de setembre del 2006 i el 29 d'agost de 2007, va dur a terme l'ascensió en solitari de 213 tres mils (130 cims principals i 83 de secundaris), segons el cens considerat més "actual". Grau va planificar l'activitat en 31 jornades, per bé que 109 cims els va assolir en 12 dies.

Grau té un web (www.victorgrau.net) on, entre moltes altres informacions muntanyenques, explica la seva experiència i on, entre altres coses, afirma: *"Lluny de voler avivar la polèmica [sobre el nombre i els noms dels tres mils], que personalment considero estèril i que no fa més que capgirar els principis pirineistes d'amor i estima per les muntanyes, la meva intenció es limita a un fort desig de conèixer el Pirineu, trepitjant-ne els cims més alts i en la majoria dels casos recorrent-ne les crestes."*

Continuarà...

Reportatge elaborat per Josep Maria Cuenca

(15/03/08)